

PREHISTORIJSKI PREDMETI ŽELJEZNOGA DOBA IZ ŠARENGRADA U SRIJEMSKOJ ŽUPANIJI.

I. Skupno našašće predmeta ranijega halštatskoga doba iz Šarengrada.

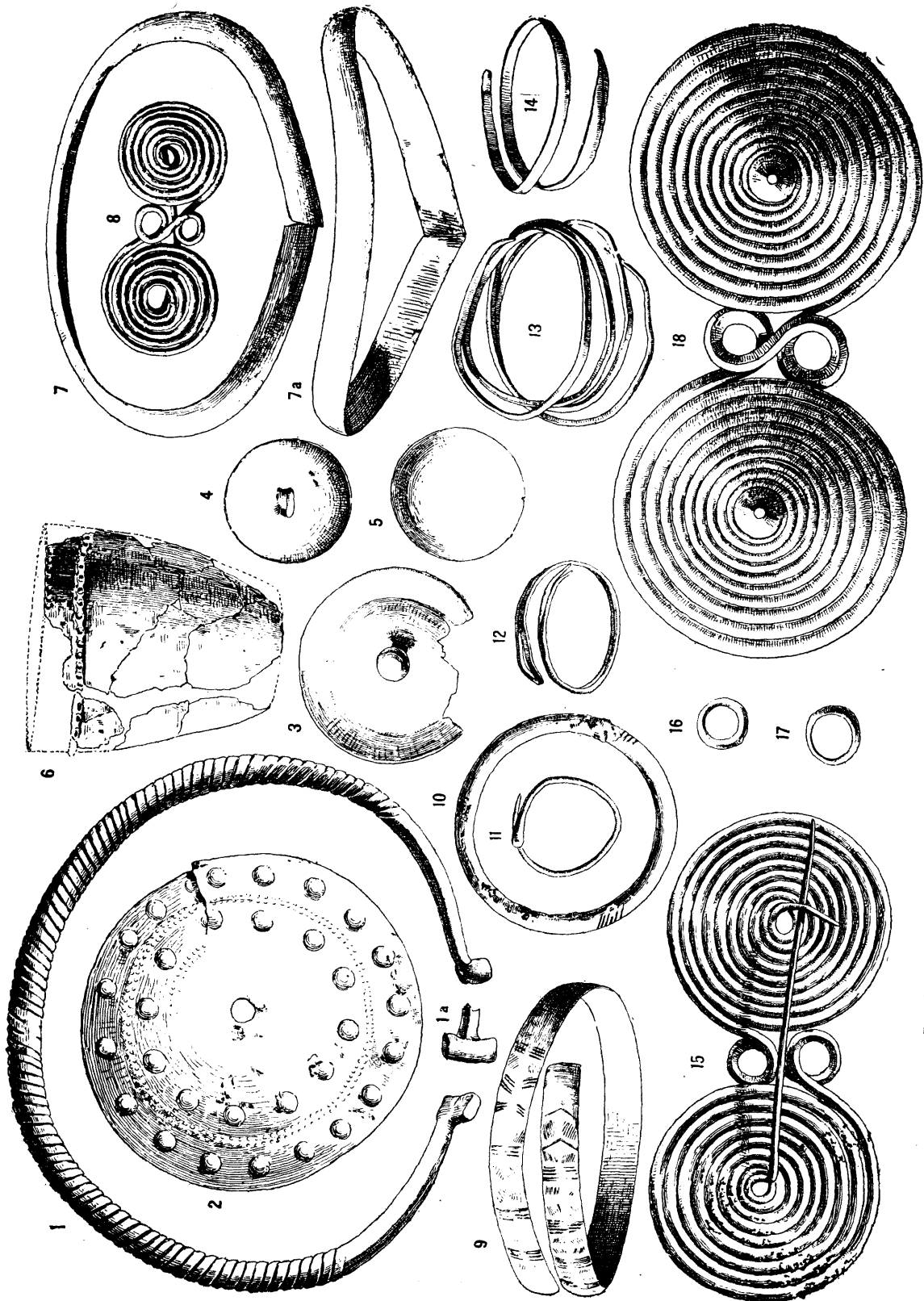
U prosincu 1897 izišla je u zagrebačkom dnevniku „Obzoru“ jedna vijest, u kojoj se javljalo, da se je u selu Šarengradu iločkoga kotara našao veći skup starih bronsanih i željeznih predmeta. Ravnateljstvo arheološkoga odjela narodnoga muzeja u Zagrebu tim je povodom odmah izaslalo na službovanje dodjeljenoga si prof. Josipa Purića na lice mjesta, da stvar potanje izvidi i predmete za muzej nabavi. Prof. Puriću je zaista i pošlo za rukom, da cijelo našašće uz umjerenu cijenu za muzej kupi, a ustanovio je, da je šarengradski žitelj Ivan Palinkaš, rigolujući svoje zemljište na t. zv. „Bašćinama“ na brijegu povrh sela, iskopao od prilike jednu stotinu bronsanih i željeznih predmeta i ulomke jednoga većega zemljanoga lonca, u kojem su isti valjda pohranjeni bili. Lonac (t. II, 6), koji se je mogao iz pokupljenih ulomaka restaurirati, pri čemu su se manjkajući dijelovi sadrom nadopunili, prosto je rukom građena 0·295 m visoka posuda sivkasto crvene boje sa od prilike 0·01 debelim neravnim bočinama. Promjer na zjalu iznosi od prilike 0·25 m, a na ravnom dnu 0·16 m. Ispod zjala, koje je izvana naokolo bilo urešeno prstom utisnutim udubinama, 0·04 m dalje dole je pričvršćen reljefni prutić sa sličnim udubinama, koji je služio u tu svrhu, da se posuda može zgodnije prihvatiti.

Predmeti šarengradskoga našašća spadaju u ranije halštatsko (prvo željezno) doba, kada se je uz bronsu u izdašnjoj mjeri rabilo već i željezo za proizvodnje predmeta, što su čovjeku u svagdanjem životu služili. Halštatsko doba u našim zemljama započimlje od prilike oko godine 800 pr. Kr., pa je prema tomu vjerojatno, da su predmeti iz Šarengrada prije više od 2500 godina zakopani bili. Povodu, zašto se je to učinilo, ne možemo se domisliti, jer nam onodobne prilike po današnjem Srijemu nisu poznate, ali toliko je ipak sigurno, da tu nemamo posla sa priložima, kako ih je u drevno doba ljudske kulture žaleća svojta običavala polagati u grob kakova miloga pokojnika. Veoma je vjerojatno, da je tu netko sklonio svoju za ono doba razmjerno dosta znatnu svojinu na sigurnom zakloništu, pa da kasnije nije više dospio, da ju opet iskopa.

Odakle je potekla evropejska kultura željeznoga doba, još se uvijek nije dalo ustanoviti. Čini se, da je poznavanje željeza u Grčku i Italiju došlo sa sjevera. Hoernes¹ postavlja hipotezu, da su Grci i Iliri u doba, kada su posjedovali

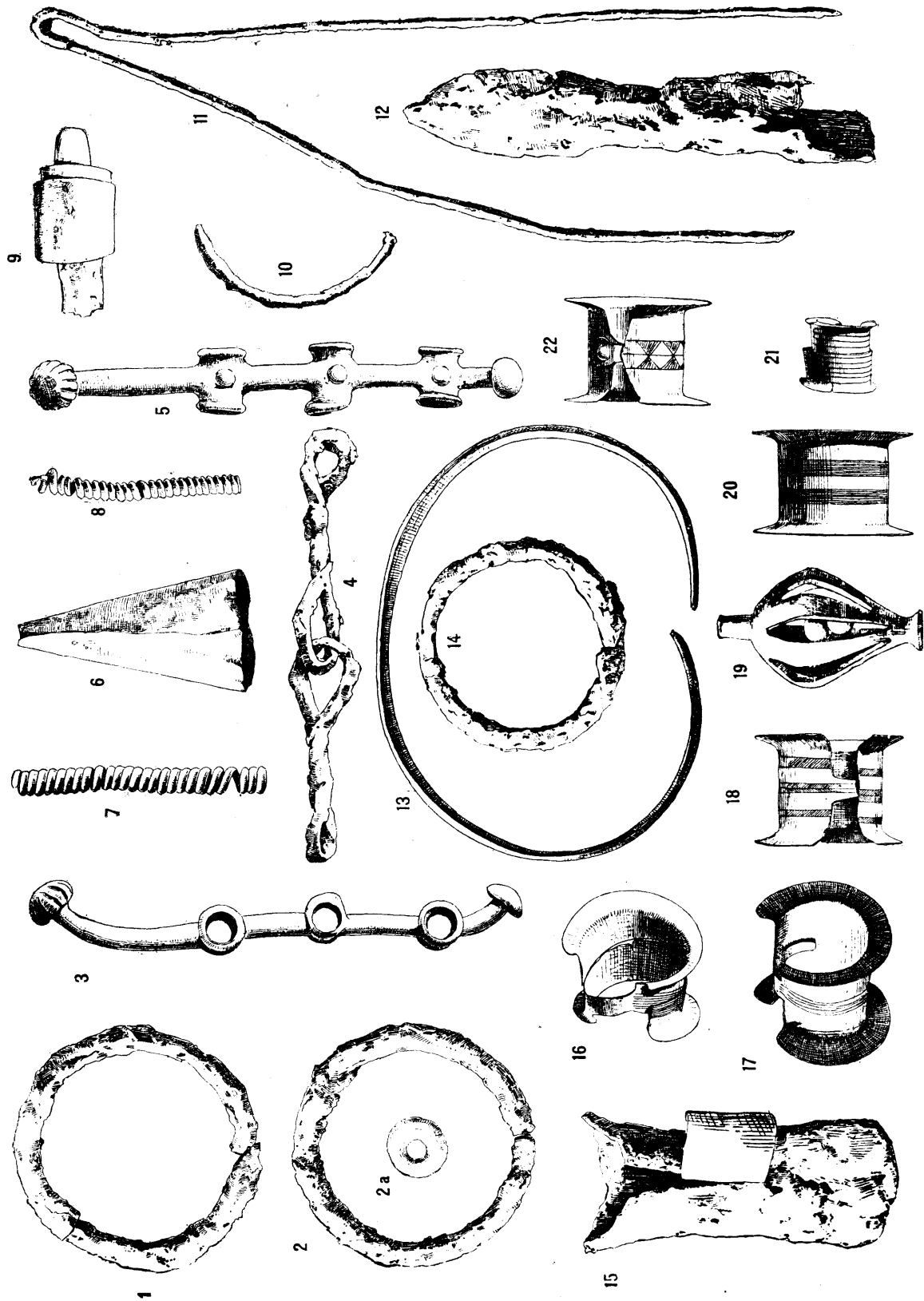
¹ Hoernes Die Urgeschichte des Menschen str. 531,

Tabla II.

Predmeti iz skupnoga našašća kod Šarengrada. $\frac{1}{2}$ nar. vel. (Br. 6. u $\frac{1}{8}$ nar. vel.).

Tabla III.

Predmeti iz skupnoga našašća kod Šarengrada. $\frac{1}{2}$ nar. vel. (Br. 11. u $\frac{1}{3}$ nar. vel.).

još nerazvijenu bronsanu kulturu, stanovali na sjeveru balkanskoga poluotoka, a tu da su se oko g. 1200 prije Kr. skitskim uplivom upoznali sa porabom željeza. U toj svojoj postojbini da su razvili evropejske elemente halštatskoga stila, a kada su se kasnije, prodrijevši do mora, upoznali sa Feničanima i drugim orijentalnim narodima, da su na prilično jednak način poprimili i dalje raširili prednjoazijske elemente, koje u dotjeranom halštatskom stilu susretamo. Prema tomu morala bi željezna kultura u sjevernim stranama balkanskoga poluotoka biti ranija od one u Grčkoj i Italiji, pa u srednjoj Evropi. Pravim vlasnicima halštatske kulture imaju se smatrati Iliri, od kojih se je ona dalje širila na sve strane, zahvativši cijeli balkanski i apeninski poluotok, pa prelazeći na sjeveru i preko Dunava. Baš hrvatski su krajevi bili prelazna točka, preko koje se podržavala sveza između zemalja srednje i južne Evrope, a utvrđuju to i obilni nahodaji u nekropolama halštatskoga doba po Liki i Bosni. Munificencija bosanske vlade omogućila je, da nam je kultura ovoga razdoblja, u koliko se tiče bosanskoga teritorija, već prilično dobro poznato. Ponešto smo o njoj upućeni i iz ličko-krbavske županije, gdje su mnogo toga na vidjelo iznijela iskapanja u Prozoru kod Otočca, u Vrepcu kod Gospića i slučajna našašća na drugim mjestima. Manje znademo iz krajeva između Drave, Dunava i Save, a tu nam prazninu donekle ispunjaju našašća groblja sa urnama u Treščerovcu, Ozlju i Krupačama,¹ pa evo sada i skupno našašće u Šarengradu. Sva ta našašća, pripadajući starijemu razdoblju halštatskoga doba, dokazuju, da je u Hrvatskoj i Slavoniji u to doba stanovao narod, koji je tu kulturu posjedovao.

Skupno našašće iz Šarengrada sastoji koje od predmeta, koji su samomu čovjeku neposredno služili, koje opet od takovih, koji spadaju na konjsku opremu. Od oružja našao se je samo jedan šiljak željeznoga koplja (t. III, 12) sa oštećenim tulcem. Duljina mu iznosi 0·152 m. Tamo, gdje tulac na gornjem kraju završuje, nalazi se na svakoj strani blizu zaoštrena kopljeva ruba po jedna rupica. U koju su svrhu te rupice služile, ne da se reći; za direktno pričvršćivanje na držalo sigurno ne, jer one ne prolaze kroz tulac.

Kao oruđe služila su samo tri predmeta, naime ulomak bronsane sprave za rezanje, pa jedan željezni kelt i jedne željezne klješte za vatru. Od bronsane sprave za rezanje (t. III, 9) sačuvao se je samo 0·08 m dugi i 0·015 m široki ulomak ravne oštrice, koja je negda iskivanjem na obje strane zaoštrena bila. Ulomak, koji je na dvoje slomljen, obložen je sa dva konveksna okova od tankoga bronsanoga lima, koji su metnuli jedan u drugi. Vjerojatno je, da to nije bio nož, nego ulomak pile onoga oblika, kako ih u skupnim našašćima bronsanoga doba veoma često nalazimo. Onih konveksnih okova od tankoga bronsanoga lima sa dole svinutim rubovima na duljim stranama, kojima su se možebiti oblagali tokovi od noževa, našlo se je svega šest komada. Osim spomenuta dva, u kojima se nalazi navedeni fragmenat za rezanje, jedan je utaknut u jednu pukotinu na jednom željeznom keltu, a ostala tri su svaki za sebe. Duljina im varijira između 0·028 i 0·031, a širina između 0·021 i 0·024.

¹ Brunšmid u Vjesniku n. s. III. str. 137.

Željezni kelt (t. III, 15) dug je 0'104 m, a ima slabo zaobljenu oštricu od 0'04 m duljine. Tulac na obje strane završuje zašiljeno. Kod naticanja na držalo ovaj je kelt, koji po obliku posvema odgovara keltovima bronsanoga doba, jednom prilikom na jednoj strani popucao, pa je u tu pukotinu još u staro doba utaknut okov od tankoga bronsanoga lima, koji se još u njemu nalazi. Može biti da je negda gornji dio kelta naokolo bio obložen takovim bronsanim pločicama, da oruđe dobije uglednije lice.

Željezne klješte (maše; t. III, 11), koje su još do danas očuvale svoju elastičnost, sastoje od jednostavno previnuta 0'012 širokoga i 0'004 debeloga prutića. Duljina potpuno sačuvanoga ali ponešto previjena kraka, koji je pri kraju ponešto zašiljen, iznosi 0'415. Od drugoga je kraka jedan sačuvani komad odlomljen, ali valjda tek prigodom našašća.

Među velikim brojem predmeta, kojima se je čovjek kitio, važno mjesto zauzimaju kopče (fibule), koje su arheolozima za ustanovljenje vremena kojega našašća upravo tako važne, kao što su stanovite školjke vodilice za geologe. U šarengradskom skupu našlo se je svega sedam kopča, koje zastupaju dvije varijante jednoga te istoga tipa. To je tip karakteristično halštatske fibule u obliku naočara (Brillenfibel). Ta halštatska fibula sastoji od dvijuh ravnih u špiralu savijenih toka, načinjenih od jednoga komada debele bronsane žice, koje su među sobom spojene dvostrukom zavojčicom u obliku brojke 8. Na toj je zavojčici žica četverouglasto iskovana. Kod jedne varijante te fibule savijene su i toke i igla i zamčica, u koju se igla zakvačila, na veoma jednostavan način iz jednoga komada žice, kako to slika 8 na tabli II od naprijed, a sl. 15 od ostrag prikazuje. Od te varijante imamo četiri primjerka razne veličine sa slijedećim mjerama:

- a) Duljina 0'171 m; promjer ploča 0'08 m; 9½ zavoja;
- b) „ 0'163 „ „ 0'078; 9½ zavoja (t. II, 15);
- c) „ 0'14 „ „ 0'068; 8½ zavoja. Prelomljena i izvitlavita.
- d) „ 0'084 „ „ 0'036; 5½ zavoja (t. II, 8).

Kod druge vrste bila je luknja na sredini toka zatvorena bronsanim dugmetima, koja su na jednom primjerku ispala. Željezo, koje ih je držalo, a od kojega je bila načinjena i igla i zamčica, u koju se je iglu zapinjalo, rda je posvema izjela, pa se je iskrunilo. Sa mnogo mjesta poznajemo takovih toka, koje je ostrag držala duguljasta limena ploča, a koje kao da nisu uvijek imale igle. Šarengradska tri primjerka na površini nigdje ne pokazuju traga, gdje bi uz njih pristajale takove limene pločice, pa su sudeći po ostancima željeza na naličju obzirom na zapinjanje posve srodne onoj formi, koju Montelius u La civilisation primitive de l' Italie I. T. XXI br. 284 i 285 priopćuje, razlikujući se od njih u nekim drugim detaljima. Mjere šarengradskih primjeraka jesu:

- a) Duljina 0'242 m; promjer ploča 0'113 m; po 11 zavoja; igla i dugmeta fale, ali je od jednoga sačuvano željezo, koje ga je negda držalo.
- b) Duljina 0'209 m, promjer ploča 0'096 m; po 9 zavoja; sprijeda 0'01 visoka dugmeta. Igla fali. (t. II, 18.)
- c) Duljina 0'197 m, promjer ploča 0'09 m; po 10 zavoja. Sprijeda nejednaka dugmeta od 0'016 i 0'009 visine. Igla fali. Fibula je ponešto izvitlavita.

Ovakovih fibula i slično načinjenih uresa, kakovih je u ostalom bilo već i u bronsano doba, našlo se po cijelom balkanskom poluotoku, u Italiji, pa po

Ugarskoj i alpinskim austrijskim zemljama. Po katkada ali orijetko našlo se je primjeraka i u južnoj Njemačkoj, a sjeverno od Dunava i do Sleske. U narodnom muzeju zagrebačkom ima ih najviše iz važne nekropole kod Prozora blizu Otočca,¹ pa iz Lešća kod Otočca, Trnovca kod Brloga,² Sv. Jurja kod Senja,³ Vrepca, Metka, Gračca i Udbine. Iz Bosne ih poznajemo iz Jezerina,⁴ Drvara kod Doljnega Unca,⁵ iz sojenica u Ripču⁶ i Sanskoga Mosta.⁷ Srodnih nakita našlo se je u Hrvatskoj u Velikoj Popini, ličko-krbavske, u pećini kod Korane⁹ modruško-riječke županije, u Varaždinskim Toplicama,¹⁰ u Dalmaciji u Ninu¹¹ i spljetskoj okolici,¹² u Hercegovini u Krehinom Gracu¹³ i u Bosni u Jajcu¹⁴ i na Glasincu.¹⁵

Promotrimo li поближе nalazišta tih tokastih nakita, upasti će nam u oči, da ih se je najviše našlo po ličko-krbavskoj županiji i najbližim joj bosanskim krajevima, t. j. tamo, gdje je negda stanovalo ilirsko pleme Japoda, koje nalazimo u posjedu veoma razvijene halštatske kulture. Dokazano je obilnim našašćima, da su ti Japodi barem u nešto kasnije vrijeme morali biti u živom trgovačkom saobraćaju sa veoma udaljenim stranama svijeta. Našašća iz grobova podariše nas velikim količinama jantara, koji su Japodi po svoj prilici kopnenim putem dobivali iz baltičkih zemalja. Valjda taj dragocjeni materijal od njih su kupovali Feničani i Italci, plaćajući ga afrikanskim i italjskim bakrenim novcem.¹⁶

Među ostalim nakitima najveći je jedna ogrlica (torques; t. II, 1) od 0·011 debela prema krajevima sve to tanjega bronsanoga prutića, kojoj premjeri iznose 0·175 i 0·16 m. Ogrlica, koja ima okrugli presjek, na većem je dijelu svoje površine sprovedena špiralno izvedenim žlijebićem. Prema krajevima, gdje je prutić četverouglasta presjeka, ta torzija prestaje. Krajevi završuju sa 0·02 dugim švarcima (Stollen; t. II, 1a), koji su jedan od drugoga 0·035 m daleko.

Ovelik je broj otvorenih kolobara, savinutih od bronsanih 0·012—0·016 širokih i 0·002—0·003 debelih prutića. Jedna vrsta, zastupana sa 10 cijelih komada i jednim ulomkom, savinuta je tako, da komadić prutića prelazi preko stjecišta obijuh krajeva. Jedan od tih komada (t. II, 9), koji su služili kao narukvice ili naramnice, ima pri krajevima urezane ornamente od razno poredanih ravnih crta. Drugi jedan (t. III, 13) nema više svoga prvobitnoga položaja, ali je moguće, da je tako razvnut tekar iza našašća.

Druga vrsta tih kolobara (t. II, 7), zastupana sa 5 cijelih i jednim u staro doba na dvoje slomljenim komadom, služila je valjda kao ures oko noge povrh glježnja. Ti su kolobari savijeni na oblik elipse, a oba su uža kraja elipse povrh

¹ Ljubić Popis predhist. zbirke nar. muz. str. 112—118, t. XVIII.

² Ljubić n. m. str. 68 br. 26 i 27, t. IX. 24.

³ Ljubić n. m. str. 73 br. 2 i 3, t. X. 38.

⁴ Glasnik bos. herc. muz. V. t. XVI. 1 i 2.

⁵ Glasnik VI. 428, sl. 2.

⁶ Glasnik VII. t. XIX. 20.

⁷ Glasnik VIII. str. 248. 256 i 264.

⁸ Ljubić n. d. str. 67, 17; t. IX. 23.

⁹ Ljubić n. d. str. 71, 12, t. X. 32.

¹⁰ Ljubić n. d. str. 60 19.

¹¹ Ljubić n. d. str. 95 br. 25 i 26.

¹² U narodnom muzeju u Zagrebu (solinska zbirka).

¹³ Ljubić n. d. str. 99, 17—19.

¹⁴ Ljubić n. d. str. 97, 4.

¹⁵ Glasnik V. str. 728.

¹⁶ Skupna našašća afrikanskih i italjskih novaca iz Mazina i Široke Kule u Hrvatskoj, pa Krupe i Doljnega Unca u Bosni. Sr. Vjesnik n. s. II. str. 42 i sl.

toga još gore uzvinuta (t. II, 7a). Na oblasti vanjskoj površini opažaju se tragovi, koji dokazuju, da su se ti prutići u svoju sadanju formu savijali uporabom čekića.

Jedna narukvica, urešena ornamentima od plitko zarezanih crtica, bila je načinjena od 0.008 debeloga prutića polukružnoga presjeka, ali se je od nje sačuvala samo od prilike jedna trećina.

Narukvicama se mogu smatrati još dva špiralno savijena predmeta. Jedan (t. II, 13) savijen je od 0.003 debele žice u špiralu od četiri zavoja. Drugi (t. II, 14) načinjen je od 0.005 širokoga prutića, a ima dva zavoja.

Za mindžuše možemo držati tri potpune i jednu u novije doba slomljenu špiralu od dvostruko složene žice (t. II, 12), uz koje ima još i ulomak od petoga primjerka. U istu je svrhu služila valjda i jedna savinuta igla ukosnica (t. II, 11), kojoj je duljina iznosila 0.127 m.

Za privjeske na mindžušama ili oko čela svezanoj vrpici moći ćemo smatrati neke šuplje cilindrične predmete neobičnoga oblika, od kojih su se dvije ponešto različite vrste našle. Jedna vrsta (t. III, 17, 18, 20 i 22) sastoji od limenih cilindara sa van izvijenim rubovima na gornjem i doljnjem kraju. Cilindar nije zatvoren, pa s jednoga ruba njegove bočine polazi podulji jezičac, koji je u pet slučajeva izrezan iz istoga komada lima, iz kojega je i sam cilindar načinjen, dočim je u dva slučaja posebno zakovicom (Niete; t. III, 22) prikovan. Za taj jezičac predmet se je bez sumnje vješao. Na vanjskoj su strani cilindri urešeni ornamentima, kojima su elementi paralelne i kose crte i šrafirani trokuti. Visina i najveći promjeri pojedinih komada iznose:

- a) Vis. 0.35, promjer 0.49; ornamenat: četiri šrafirana prutića (t. III, 18).
- b) „ 0.36, „ 0.52; „ 5 paralelnih crta (t. III, 17).
- c) „ 0.33, „ 0.51; „ dva puta po 8 paralelnih crta.
- d) „ 0.33, „ 0.52; „ jedanput 9 i jedanput 8 paralelnih crta (t. III, 20).
- e) „ 0.31, „ 0.43; „ jedanput 5 i jedanput 6 paralelnih crta.
- f) „ 0.35, „ 0.49; „ dva prutića sa šrafiranim trokutima; sa zakovicom (t. III, 22).
- g) „ 0.32, „ 0.50; „ 5 paralelnih crta; sa zakovicom.

Druga vrsta (t. III, 16 i 21) izgleda kao da je savijena od dviju polovica predašnje, koje međusobno spaja spomenuti jezičac. Ti su privjesci načinjeni iz jednoga na sredini duboko zarubljenoga komada lima pačetvorinastoga oblika, koji se je špiralno savio. Ima ih četiri veća i dva manja komada, od kojih su oba potonja i jedan od većih izvana urešeni plitko zarezanim usporednim crtama.

- a) Vis. 0.22, promjer 0.48; bez ornamenta.
- b) „ 0.26, „ 0.43; „ „
- c) „ 0.27, „ 0.47; ornamenat: po 10 i 9 usporednih crta. (t. III, 16.)
- d) „ 0.30, „ 0.39; bez ornamenta.
- e) „ 0.18, „ 0.30; ornamenat: po 8 i 7 crta. (t. III, 21.)
- f) „ 0.20, „ 0.26; „ po 7 i 6 crta.

Ovakovih cilindričnih privjesaka nije se dosele još nigdje ni u Hrvatskoj, ni u Ugarskoj, ni u austrijskim zemljama našlo, a nešto sličnoga poznajem samo iz Estavayera u Švajcarskoj.¹

Nakit su bile i u špiralnu cjevčicu savijene prutasto rastančene bronsane žice (saltaleoni; t. III, 7 i 8), koje bi se nanizale na konac, pa oko vrata nosile. Najdulji je komad 0·103 dug, a najkraći 0·054. Našlo ih se u Šarengradu šest komada, od kojih je jedan na dvoje slomljen. Ovakovih se špirala nađe svagdje u grobovima halštatskoga doba, pa ih u narodnom muzeju ima veoma mnogo osobito iz Prozora i drugih mjesta ličko-krbavske županije.

Zrno iz niza bila je jedna probušena okrugla pločica od vapnenjaka (t. III, 2a), koja je na površini rezanjem ponešto oštećena. Promjer joj iznosi 0·018 m.

Svi ostali predmeti šarengradskoga našašća spadati će valjda na konjsku opremu. Od konjskih žvala ima tu dva komada bronsanih držaka i jedan željezni lanac. Dršci (t. III, 3 i 5), od kojih je jedan nešto izvitlavit, sastoje od okruglo saljevenih i na krajevima malo svinutih 0·144 dugih prutića od 0·009 m promjera. Na krajevima završuju oblim dugmetima, od kojih je doljnje narovašeno. Prema gornjem kraju nalaze se u jednakim razmacima po tri 0·019 duga probušena valjka, od kojih su u srednjem dosta izglođanom bile učvršćene same žvale. Na tim valjcima izraženi su na nutarnjoj strani ispupčinama kao neki čavli ili zakovice, koji ovdje imaju samo ornamentalnu vrijednost. Posve sličan držak od žvala bronsanoga doba, nađen negdje u Mađarskoj, nalazi se u muzeju u Zürichu u Švajcarskoj.¹

Da li su ovi dršci žvala negda bili spojeni bronsanim ili željeznim lančićem, neda se ustanoviti, ali je potonje vjerojatno, jer se u šarengradskom skupu nalaze i jedne željezne žvale (t. III, 4), 0·148 duge, koje sastoje od dva na oblik osmice savita članka.

Na konjsku opremu bezuvjetno spada i jedan bronsani praporac u obliku pupoljka (t. III, 19), 0·065 dug, sa najvećim promjerom od 0·038 m. Bočine su mu sprovedene sa osam duguljastih zarezova, kroz koje se vide dvije krugljice od 0·009 promjera, kojima se je proizvodio glas. Karika, kojom se je praporac privješao, fali.

Ovamo će valjda spadati i neke bronsane i željezne karike. Od bronsanih jedna otvorena je načinjena od iznutra sploštene 0·004 debele žice, pa bi ju prema njezinoj veličini (promjer 0·065) moglo dijete nositi kao narukvicu. Meni je međutim vjerojatnije, da je i ona kao što i druga dva zatvorena primjerka od iste po prilici veličine, rabila na konjskoj opremi. Od takovih su se karika u Šarengradu našla još i četiri deblja komada (debljina 0·005—0·007), a jedan od njih (t. II, 10) urešen je na tri od prilike jednako razdaleka mjesta sa po sedam usporedno zarezanih kosih crtica. Površina toga komada na tri je mjesta pokriva jačom naslagom željezne rđe, pa je stoga moguće, da je negda bio u savezu sa nekim željeznim komadima. Željeznih karika našla su se tri cijela komada i jedan ulomak. Jedan sada slomljeni primjerak (t. III, 1) po svoj je prilici bio zatvoren; ostala su dva otvorena, pa jednomu (t. III, 2) pristaju krajevi točno jedan uz drugi, dočim je kod drugoga (t. III, 14) jedan kraj prevučen preko drugoga. Ulomak četvrtoga primjerka (t. III, 10) bio je od mnogo tanjega prutića savijen.

¹ Hampel J. A bronzkor I. t. LXI, 1.

Uz ove veće karike našle su se dvije posve malene, koje su na doljnjoj strani ravne. Jedna od bijele kovine (t. II, 16), valjda sadržaje mnogo kositra, a druga je od bronsa (t. II, 17). Na obima se nalazi naslaga od željezne rđe.

Kao uresi na konjskoj opremi rabila su tri dugmeta, sprovedena na doljnjoj strani petljama (vidi t. II, 4). Jedno (t. II, 3), 0·064 široko, na rubu okrhano, na čunjasto izbočenom svojem srednjem dijelu ima pričvršćeno masivno narovašeno dugmence. Druga su dva načinjena od oblo iskucanih limenih pločica. Veće (t. II, 4; iznutra), 0·044 široko, jače je izbočeno od manjega (t. II, 5), kojemu promjer iznosi 0·042 m.

Okrugla jedna konveksna limena ploča (t. II, 2), u promjeru 0·114 m široka, mogla je biti i uresna toka na odijelu i ukras na konjskoj opremi, a možda i pupak na štitu. S nutarnje su strane oko ruba iskucana dva reda većih okruglih gukica, 19 u vanjskom i 13 u nutarnjem okrugu. Ti su redovi gukica omeđeni piknjastim kružnim crtama, tako da imamo na vanjskom rubu jedan red takovih točkica, a unutra dvaputa po dvostruke redove. U nutarnjem krugu okomito se sijeku dva promjera od slično izvedenih dvostrukih piknjastih ravnih crta. Na vrhu izbočene ove ploče nalazi se u sredini veća luknja, kojom je prolazio čavao, s kojim je ploča valjda na drvo pričvršćena bila. Ploča je već u staro doba bila puknuta, a pukotina se je tako popravila, da se jedan njezin rub prevukao preko drugoga i malim željeznim čavlom prikovao. Toga čavla danas više nema, ali je na površini ostavio trag svojom željeznom rdom. U blizini te reparature ima još jedna luknja, koja je valjda zato trebala, što ploča na tom mjestu nije dobro pristajala uz materijal, na kojem je bila pričvršćena, pa ju se još i tu moralo prikovati.

Jedna ravna nepravilno okruglo obrezana ploča od debljega lima sa promjerima od 0·107 m i 0·102 m potječe možda od kakove bronsane posude.

Nepoznato je, zašto bi mogli biti neki čunjasti smotci, načinjeni u obliku fišeka od tankoga lima (t. III, 6). Našlo ih se je u Šarengradu 15 komada, od kojih je 13 komada od prilike 0·07 visoko, a dva po 0·06. Moglo bi se pomišljati, da su to bili zvečeći privjesci sa konjske opreme, koji su bili tako obješeni, da ih se je pojedince navuklo na nit, koja je bila sprovedena većim čvorom.

Među opisanim predmetima iz šarengradskoga skupnoga našašća ima ih nekoliko, koji su ili sasama jednaki predmetima, koje poznajemo iz raznih nahodaja bronsanoga doba, dočim opet drugi po svojim oblicima na nje veoma sjećaju. Stoga je sasama opravdano, da se predmeti iz Šarengrada uvrste u najranije razdoblje halštatskoga doba, kada je tradicija oblika bronsane kulture bila još dosta živa.¹

¹ Hoernes (Funde verschiedener Altersstufen aus dem westlichen Syrmien str. 20), napominjući uzgredice šarengradsko našašće, pripućuje, da je jedan dio toga našašća dospio u bečki dvorski muzej. Na pismeni upit imao je dobrotu, te mi je javio, da je dvorski muzej baš nekako u ono doba, kada se je našao šarengradski skup, kupio sasama sličnih pred-

meta, za koje je prodavaoc rekao, da su nađeni u predjelu rimskih bedema između Tise i Dunava, i to između Gardinovaca i Kovilja u Bačkoj. Ti predmeti (inv. br. 34369—34373) jesu: jedna naočarasta fibula sa srednjim dijelom u obliku osmice (sr. t. II, 8), 7·7cm. duga; četiri karike od dvostruko složene žice (sr. t. II, 12), promjer 4cm; četiri

II. La-tènski mač iz Šarengrada.

Godine 1898 kupio sam od g. Nikodema Vlašića u Vukovaru uz druge predmete iz raznih nalazišta također i jedan željezni mač (sl. 58), koji je on nabavio u Šarengradu, gdje je po svoj prilici i nađen. Poblži podaci o prilikama, kako se je našao, nisu se dali ustanoviti, ali je veoma vjerojatno, da potječe iz jednoga groba sa paljevinom. Mač je nađen presavinut, a u tomu se očito odaje namjera, da ga se je htjelo učiniti neprikladnim za daljnju porabu. Kako znademo iz našašća na raznim mjestima i u Hrvatskoj i Slavoniji, postupalo se je tako u neko davno doba sa oružjem pokojnika, kad im se je polagalo u grob. Mislilo se, mrtvacima i onako njihovo oružje više ne će rabiti, pa neka se ni drugi ljudi s njim ne posluže. Veoma je vjerojatno, da se je u šarengradskom grobu, iz kojega potječe taj mač, našlo više i drugih predmeta, koje neuki ljudi nisu pokupili i sačuvali. Bilo bi veoma važno, da se može točno ustanoviti mjesto, gdje se je taj mač našao, jer on po svoj prilici ne potječe iz osamljena groba, nego se je na tom mjestu valjda nalazilo groblje, u kojem bi se moglo naći još više grobova sa priložima. Kada bi se takovo groblje sustavno pod nadzorom stručnjaka pretraživalo, moglo bi se bez sumnje doći do zanimivih rezultata znanstvene vrijednosti i do znatnoga obogaćenja zbiraka narodnoga muzeja.

Duljina šarengradskoga mača, koji je na obje strane zaoštren, iznosi 0·76 m, a širina njegove liti 0·04 m. Na gornjem kraju liti još se raspoznaju tragovi kratke zavijene dočekaljke (Parirstange), koja se sva pretvorila u rđu i većim dijelom oljuštila. Na doljnjoj strani mač završuje zašiljenim lukom, a gore ima veoma usku 0·12 m dugu i 0·01—0·027 široku peticu, kojom se je uticao u balčak, ali taj se nije sačuvao, jer je bio od prolaznoga materijala — valjda drveta — načinjen. Koricama, koje su se izrađivale od dvijuh limenih ploča, nema traga.

Ovaj mač ima, kako se iz opisa vidi, posvema obilježje mačeva drugoga željeznoga (la tènskog) doba, koje obuhvaća od prilike zadnja četiri stoljeća prije Krista. Vlasnici i nosioci la tènške kulture bili su, kako znademo, Kelti, ali to dakako ne isključuje, da je ona mogla prodrijeti, a zaista je i prodrła u krajeve, gdje Kelta nije ni bilo.

U Hrvatskoj i Slavoniji, gdje je stanovao keltski narod Skordiska, pa gdje je i kod Japoda u ličko-krbavskim predjelima bilo jake keltske natruhe već se je na mnogim mjestima konstatovalo naselbina i grobova la tènške perijode, ali je žalibože razmjerno veoma malo u narodni muzej dospjelo. Za neke od tih grobova znademo, da su sadržavali pepeo spaljivanih mrtvacu. Najvažnije

slične ali nešto manje, promjer 3·5—3·7cm; dvije otvorene limene karike, na kojima su rubovi poput vijenca previnuti (sr. t. III, 17, 18, 20 i 22), oštećene, promjer 4·6cm; jedna tordirana ogrlica sa zašiljenim krajevima (sr. t. II, 1), promjer 15·5cm. Kako međutim po izvještaju prećasnoga g. Solana Matkovića

Palinkaš tvrdi, da je prof. Puriću sve nađene predmete predao, to je veoma opravdana pomisao, da predmeti dvorskoga muzeja potječu iz drugoga našašća istoga vremena, dakle zaista iz predjela između Gardinovaca i Kobilja.

Sl. 58. La-tenski mač iz Šarengrada. $\frac{9}{10}$ nar. vel.

takovo otkriće učinilo se blizu Malunja kod Jaske, a predmeti su došli kao dar tadanjega podžupana Vladimira Mažuranića u narodni muzej. Našašće sastoji od doljnijega dijela jedne veće zemljane posude, napaljenih ulomaka od 3—4 bronsane i od triju željeznih la tènskih fibula,¹ 2 željezna pupka od štitova,² 6 željeznih kopalja,³ 1 željezne kopljeve petice,⁴ 1 željeznoga noža,⁵ 3 savinutih željeznih la tènskih mačeva i ulomaka korica od mačeva.⁶ Nema sumnje, da se je tu naišlo na groblje, u kojem je bilo zakopano više spaljenih mrtvaca, a sudeći po jednoj lubanji, koja se u muzeju zajedno s tim stvarima čuva, možda se je na tom mjestu i kasnije zakapalo, kada je opet bio zavladao običaj, da se mrtvaci sahranjuju nespaljeni.

Jedan grob la tènskoga doba sa spaljenim mrtvacem našao se je prije jedno deset godina u jednoj šumi blizu sela Platićeva (kotar Ruma). Njegov sadržaj, naime malu zemljanu posudu sa spaljenim kostima, presavinuto željezno koplje, željeznu la tènsku fibulu i mali željezni čekić darovao je narodnomu muzeju g. Makso Prokić, šumarnik petrovaradinske imovne općine.

Groblje la tènskoga doba ustanovilo se i u Novim Banovcima na Dunavu, pa je prošle godine u njem na muzejski trošak kopao tamošnji učitelj Mijo Fakundini. Našlo se je pet zemljanih posuda sa spaljenim kostima, dvije bronsane la tènške fibule, bronsani špiralni prsten, ulomak bronsane narukvice, željezni nož i narovašeno zrno iz niza od raznobojnoga stakla. Iz Novih Banovaca ima u ostalom u narodnom muzeju još i više la tènskih fibula, koje su se pojedince našle uz dunavski bajer (obalu) ispod tamošnje „gradine“.

U la tènsko doba imati će se možda uvrstiti i jedan grob sa paljevinom na Gardošu kod Zemuna, kojega je sadržaj narodnomu muzeju prije jedno deset godina darovao sadanji tehnički savjetnik g. Valentin Lapaine. U grobu su bile spaljene kosti jednoga konjanika i njegova konja pohranjene u velikoj žari sa poklopcem. Kao prilozi našli su se mali zemljani lončić, pa jedna cijela i jedna slomljena šalica sa ručicom, oštećeni bronsani pupak od štita i lijepo ornamentirana štitova priječka za prihvaćanje, zgnječeni bronsani kotlić, kojemu pripada ulomak

¹ Ljubić Popis predhist. zb. str. 179, br. 148—150 t. XXXVI, 316.

² Ljubić n. m. str. 174, br. 89—90, t. XXXVI, br. 290.

³ Ljubić n. m. str. 168, br. 7—12, t. XXXV, br. 266.

⁴ Ljubić n. m. str. 169, br. 22.

⁵ Ljubić n. m. str. 176, br. 113, t. XXXV, br. 301.

⁶ Ljubić n. m. str. 173, br. 84—86, t. XXXV, br. 289; str. 174, br. 87—88.

željeznoga provjesla, bronsano cjedilo, pa ulomci jedne bronsane posude i narukvice. Od željeza su bile: konjske žvale i češalj, jedna ostruga, jedno koplje i tri petice od kopalja, 4 noža i oko posude savijen mač.

Groblja la tenskoga doba imala bi se po izvještaju g. Dra Petra Marjanovića u Šimanovcima nalaziti i u Karlovčiću i Kupinovu, jer da se je u tim mjestima našlo više la tenskih mačeva, valjda i opet u grobovima sa paljevinom.

Nahodaja la tenskoga doba iz srijemske županije poznajem nadalje iz Mitrovice (koplje i ulomak mača sa koricama),¹ Novih Jankovaca i Vinkovaca. U Novim Jankovcima naišlo se je prigodom gradnje željeznice na jedan grob valjda sa kosturom, iz kojega su u svoje vrijeme došle u moj posjed 2 bronsane la tenske fibule i više članaka jednoga bronsanoga pojasa. U Vinkovcima nalazila se je la tenska naselbina u livadama na Leskovcu kraj kanala, koji vodi k „prokopu“. Ja sam tamo vidio mnogo ulomaka od dobro pečenih velikih posuda i našao jednu bronsanu la tensku fibulu bez igle. Druga jedna krasno patinirana igla našla se u ulici Ervenici, kada se je gradio Takšičev viganj. Svi ovi predmeti iz Novih Jankovaca i Vinkovaca nalaze se kao moj dar u narodnom muzeju.

Pojedinih predmeta la tenskoga doba ima u narodnom muzeju još i iz Mačkovca² (kotar Nova Gradiška, fibula), Siska (fibule), Pijesaka kod Kloštra (kotar Đurđevac, fibula), zatim iz Grobnika³ (fibula i privjesci), pa opet mnogo obilnije iz ličko-krbavske županije: iz Prozora⁴ (veoma mnogo fibula i raznoga nakita), iz Pećine kod Lešća (razni nakiti iz grobova, prekopanih od Jerka Pavelića), Drenova klanca kod Brloga (1 la tenska fibula iz grobova, koje je prekopao inžinir g. Cv. Wurster), Široke Kule⁵ (fibula), Mutilića (privjesak sa fibule sa konjskim glavama), Oblajca kod Lapca⁶ (fibula), Zaklopca (3 presavinuta željezna koplja i nepotpun željezni srp, poslano od presv. g. vel. župana Bude Budisavljevića, Prijedorskoga), Osredaka kod Srba (2 fibule) i Zvonigrada (fibula).

Čini se dakle, da su i u la tensko doba najgušće naseljene bile ličko-krbavska županija u Hrvatskoj i srijemska u Slavoniji, kao što su to bile i u halštatsko doba. O kulturnim prilikama u ostalim dijelovima Hrvatske i Slavonije u obije perijode željeznoga doba razmjerno još dosta malo znademo. Mislim, da tomu pojavu ne će toliko biti povodom, što bi ti predjeli tobože bili nenastavani, nego prije, što mnogi ljudi ne pripisuju nikakove važnosti staromu posve zardalomu željezu, pa se stoga ne sjete, da bi ga bilo vrijedno sačuvati i u narodni muzej otpravljati. Znademo, da su hrvatsko Zagorje i Slavonija u neolitičko i bronsano doba mogli da hrane dosta znatna broja svijeta, pa stoga nije vjerojatno, da bi ti krajevi od jedared bili opustjeli, te kroz mnogo stotina godina bili ili nikako ili sasma slabo napučeni. I u toj će tmuni u prošlosti hrvatskih zemalja valjda skoro svanuti, kada se naime budu širi slojevi zainteresovali za prošlost svoje zemlje i svjedoke te prošlosti, pa živo nastojali, da se nađeni starinski predmeti sačuvaju i pohrane u narodnomu muzeju.

Dr. Josip Brunšmid.

¹ Hoernes Urgeschichte des Menschen str. 315 sl. 145 i 146.

² Ljubić n. d. str. 78 br. 24.

³ Ljubić n. d. str. 153 br. 13 i 14, t. XXXIII, 246 i 247.

⁴ Ljubić n. d. t. XXXI.

⁵ Ljubić n. d. str. 65 br. 7, t. IX, 19.

⁶ Ljubić n. d. str. 66 br. 13, t. IX, 21.